

2039



Tot op de huid

Christiaan Bakker

De deur gaat open en ik neem plaats op de gebruikelijke plek. Het blijft opmerkelijk hoe stofvrij en quasi ongebruikt het voertuig weer wordt afgeleverd. De tijdsaanduiding van de route kan net zo goed uit. Het is altijd 29 minuten. Het rijdt me weg en ik pak een boterham.

File, mijmer ik wat voor me uit, dat is lang geleden... Ik probeer het gevoel terug te halen van 'in de file staan'. Nooit gedacht dat een woord met zo'n negatieve klank, door het verdwijnen ervan in het dagelijkse leven, deze melancholie te weeg kan brengen.

De koffiegneur dringt zich op zodra ik er zin in begin te krijgen. Na een borrelend geluid verschijnt de dubbele espresso uit de lade naast mij. De stem lepelt de nieuws-

feiten van de dag op. Koningin Amalia is voor staatsbezoek in Japan en over een week zijn de Europese presidentsverkiezingen. En Engeland wil weer toetreden tot de Europese Unie. We arriveren op de poli. Ik stap uit en uit gewoonte pruttel ik: „Bedankt weer, computer.”

Ik loop langs de kamers die we vroeger 'behandelkamers' noemden. De ruimtes zijn nu ingericht voor instructies, 'VR'-therapie en overleg. Ik hang mijn jas in een van de spreekkamers op. Ik heb nog even tijd voordat de video-expert meetings starten met nieuwe patiënten. Ook ik zal een aantal opvallende genetische profielen voorleggen.

Ik kan de inlog headset niet vinden en besluit in de voorraadkamer te zoeken. Allerhande materialen liggen op de eerste rijen. Verder naar

achteren vang ik een glimp op van de oude kast die zo'n twintig jaar terug in gebruik was als polikast. Ik kan het niet laten en klim over de ervoor opgestelde stoelen heen.

Er steekt een setje lossen vellen uit. 'Preventie huidkanker 2020' lees ik en herinner ik het mij. Vanaf dat moment hebben we vijf jaar lang intensief de basisscholen in de omgeving bezocht. We informeerden kinderen in de leeftijd van acht tot twaalf jaar over het nut van zon en de gevaren.

Dat zonlicht bestaat uit verschillende golflengten. Zo is er UVA, waarbij langdurige blootstelling zorgt voor huidveroudering, zoals rimpelvorming en zonbeschadigingplekjes, die kunnen uitgroeien tot huidkanker (plaveiselcelcarcinoom). En er is UVB-zonverbranding die vooral door (plotse) overmatige exposure ontstaat, zoals zonzakanties. Dat kan basaalcelcarcinoom geven.

Ik denk terug aan die tijd, nu

Het ziekenhuis is een serene plaats geworden. Er is alle tijd voor instructie. Huidkanker is een echte zeldzaamheid geworden

zo'n twintig jaar geleden. De tijd dat de zorg onbetaalbaar leek, onze spreekuren overvol waren en huidkanker een ongetemd virus leek. Leek, want het adagium 'voorkomen is beter dan genezen' heeft zijn uitwerking wel gehad!

De jongeren van toen hebben woord gehouden. Hun huid is on-

aangetast. Het ziekenhuis is nu een rustige, serene plaats geworden. Er is alle tijd voor instructie, voor gewenst niet-robotisch contact en behandelingen. Huidkanker is een echte zeldzaamheid geworden.

Op de achtergrond hoor ik nu een zacht kindergeroep, dat langzamer luider wordt. Uit welke ruimte zou dat komen? „Papa, ik ben wakker”, zegt een stem, en dat zegt een jongvolwassen zoon van 23 toch niet. Het is mijn zoon van drie jaar oud! Het is al zeven uur en ik lig nog in bed. Au! Het is helemaal geen 2039, maar 2019!

Ik zoef mijn droom uit, ga naar beneden en ren naar buiten. De auto staat klaar, maar de chauffeur ben ik zelf en naar de koffie kan ik fluiten. Hoe vol het spreekuur staat en hoe het is met de 'staat van huidkanker', durf ik niet eens naar te gissen.

.....
▶ Christiaan Bakker is dermatoloog in ziekenhuis Nij Smellinghe